

Forskellige Forslag har foreligget om den nye Sammensætning af Landstinget. Først det radikale Partis Forslag, der senere blev accepteret af den i 1909 tiltrædende radikale Regering, om at optage Juni-Grundlovens Valgret, men stryge dens Valgbarhedscensus. Derved vilde der komme et Landsting, der var et komplet Ekko af Folketinget, et overflødig Ekko, og Forslaget blev da ogsaa hurtig forladt og trukket tilbage af sine Forslagsstillere. I Stedet fik vi fra samme Side et Forslag om, at samtlige Landstingsmedlemmer skulde vælges af de kommunale Raad. Samtidig med dette nye Forslag fra radikal Side fremsatte Socialdemokratiet i det andet Ting deres Forslag, der gik ud paa, at vi overhovedet slet intet Landsting skulde have, naturligvis ogsaa en Form for en ny Sammensætning af Landstinget. Men ogsaa dette Forslag er jo ganske forladt af sine Forslagsstillere. I 1912 fik vi saa det her foreliggende Forslag om et kommunevalgt Ting, dog saaledes at 12 af Medlemmerne skulde vælges af Tinget selv. Og endelig fik vi Højres Forslag, der ikke naaede at komme til Afstemning. Om det lever endnu, eller om det er gaaet samme Vej som de tidligere af mig nævnte to Forslag, skal jeg ikke kunne sige. Men i alt Fald, komme virkelig til Live vil det aldrig kunne. Endnu er der et Forslag, der vel ikke har været direkte fremsat for Rigsdagen, men som dog er antydet her ved to Lejligheder. Ved Fremsættelsen af Regeringens Forslag i Fjor meddelte den daværende Konseilspræsident, at Regeringen havde haft to Alternativer til Overvejelse. Det ene af dem var at fastsætte Valgretsaldere til 40 eller 35 Aar, og i Folketingets Betænkning i sidste Vinter udtaltes det, at Medlemmer af Udvalget foretrak dette Alternativ, men de havde paa det daværende Tidspunkt ikke villet stille Forslag. Ved første Behandling af Forslaget her i Januar udtalte jeg, at Medlemmer af det Parti, hvortil jeg hører, delte de Betæneligheder overfor det kommunevalgte Landsting, som var antydede i Folketingets Udvalgsbetænkning, og som vistnok allerførst her paa Rigsdagen er givne Ordlyd af den nuværende højtærede Indenrigsminister, og at vi her tog Forbehold. Disse Betæneligheder er ikke blevet

mindre, men vi har jo i den senere Tid set endogsaa en Række Forsikringer om, at der paa dette Punkt er fuld Forhandlingsvillighed, ligesom det vist kan siges, at Ønsket om at grunde Landstinget paa en højere Valgrets alder fremfor paa de kommunale Raad i Mellemtiden er kommet mere og mere under Debat. Landstingets Sammensætning er Kardinalpunktet. Et Landsting med almindelig Valgret som Grundlag er Hjørnet, som vi maa forbi, før Forhandlingen om det øvrige Indhold af Grundlovsforslaget kan begynde. Først da kan en Realitetsforhandling om de andre Bestemmelser begynde. De har jo hidtil ligesom været overskyggede af dette Hovedspørgsmaal, men saa snart vi er komne udover dette Hovedpunkt, vil de melde sig. Angaaende alle Enkeltheder staar vi jo frit. Valgdagen har intet sagt om Enkeltheder. Den Regering, der først fremsatte Forslaget, erklærede sig beredt til at forhandle om alle Enkeltheder. Som det naturlige Resultat af Valgdagens Forløb er det nu en anden Regering, en Regering af et andet Parti, der nu har fremsat Forslaget. Men i denne Sag har det nye Ministerium jo optaget det besejrede Ministeriums Politik. Det har ikke blot optaget dets Forslag uforandret, men ogsaa dets Taktik, den Taktik, der ikke fik Lejlighed til at udfolde sig i sidste Samling, fordi Højre da ikke traadte ind paa et muligt Forhandlingsgrundlag, men som gik ud paa en virkelig Realitetsbehandling om alle Punkter og gennem alle Stadier med det alvorlige Formaal gennem Indrømmelser at opnaa en fredelig Løsning af Forfatningssagen. Jeg skal slet ikke komme ind paa, af hvilken Grund den nuværende Regerings Optagelse af denne Taktik maa forekomme som noget af en Overraskelse, naar man fra Valgkampens Tid blot erindrer nogle af de mange Ord, der fordømte al videre Forhandling med Landstinget, men kun holde mig til de foreliggende Fakta: Landstinget skal have rigelig Tid til rolig og alvorlig Overvejelse, og Regeringen er villig til at gøre Indrømmelser, endog store Indrømmelser. Vi i mit Parti genfinder her den samme Politik, som vi hidtil har ønsket ført i denne store og betydningsfulde Sag, og vi kan derfor, nu fra Pladsen paa Oppositionsbanken, hvor-